

Tuần Báo Vô Vi

22 tháng 4 năm 2012

Số 78

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Những người xưng danh tu mà không chịu thiển thì kết quả ra sao ?
- 2) Những cảnh sanh ly tử biệt đau thương của gia đình thì phải làm sao ?
- 3) Mọi người đều muốn đạt được một việc cho chính mình thì sao ?
- 4) Người tu thiển lúc nào cũng mong được sự phù hộ của Trời Phật, tại sao?
- 5) Có nhiều người thấy Bé lúc này làm việc hơn trước, sợ Bé bệnh và oán trách bạn đạo thì sao ?
- 6) Bé gặp bạn đạo khắp các nơi đều còn thắc mắc, tại sao ?
- 7) Những người gian tham thì sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 12 tháng 9 năm 1993 1) Hỏi : Những người xưng danh tu mà không chịu thiền thì kết quả ra sao ? Đáp : Thừa, xưng danh tu Vô Vi mà không thiền được là nghiệp thân quá nặng, thì con ma lười biếng sẽ tràn ngập trong khối óc như xưa, rồi dựa trên sự tiến hóa của người khác mà thuyết thì càng ngày càng yếu thêm, lạc đường tiến hóa, phần hồn sẽ khổ ở về sau. Kệ: Thực hành không có chẳng hành thông Lý luận chơn tâm chẳng triển vòng Tâm nghiệp tràn đầy trong khó tiến Suốt đời nhộn nhịp vẫn cầu mong.	Ngày 13 tháng 9 năm 1993 2) Hỏi : Những cảnh sanh ly tử biệt đau thương của gia đình thì phải làm sao ? Đáp : Thừa, cuộc thay đổi của nhơn sinh lúc nào cũng xúc động, gia đình lâm vào cảnh đau thương nhứt, hồi tưởng nhớ thương những điều quá khứ, ôn tập một cuộc hành trình tạm bợ ở trần gian, rồi cuộc phân hồn cũng phải ra đi trong hi vọng, thương nhớ kỷ niệm của cuộc sống mà uổng tiếc, chỉ biết khóc thương mà thôi. Ngược lại, người thành tâm tu học, thì lúc nào cũng vui và chấp nhận sự tiến hóa theo luật nhơn quả mà hành sự. Kệ: Luật Trời quy định đường sanh tử Tự giác tự tu rõ ý người Tâm hạnh cuối cùng tâm thức giác Về không thanh nhẹ trí hồn tươi.
Ngày 14 tháng 9 năm 1993 3) Hỏi : Mọi người đều muốn đạt được một việc cho chính mình thì sao ? Đáp : Thừa, một việc cho mọi việc là chính tâm của mình chịu tu luyện nhiên hậu mới có cơ hội ảnh hưởng người khác. Khi ảnh hưởng được người khác thì mình mới thấy đã tự làm được một việc cho chính mình được thanh nhẹ, đó là vị trí thiêng liêng, càng cố gắng tu thì càng được tiến, ngược lại, lợi dụng tình thế mà lập địa vị và khắc khe đối với người khác thì tự hạ phẩm chất của chính mình, tạo thành một thói quen kì thị mà không hay, luận tiền kiếp của người này người nọ, nhưng không sao thay đổi được luật nhân quả của Trời Đất, càng hứa nhiều thì càng tạo rối cho chính mình, càng buông bỏ lại càng được thăng hoa thanh nhẹ. Kệ: Thanh bản thanh nhẹ tâm khai rộng Thức giác hồn thiêng chẳng bé bỏng Tiến hóa không ngừng trong thức giác Bình tâm học hỏi tự mình thông.	Ngày 15 tháng 9 năm 1993 4) Hỏi : Người tu thiền lúc nào cũng mong được sự phù hộ của Trời Phật, tại sao ? Đáp : Thừa, tu thiền dốc lòng tu không cần mong muốn, chuyên cần tu học sẽ được tương ngộ cùng Trời Phật, phương pháp khứ trước lưu thanh, cuối cùng thanh sẽ được hòa với thanh là vậy. Kệ: Tri tâm thực hiện pháp môn tu Giải bỏ trần tâm khỏi phải mù Quyết tâm thực hành nêu dũng chí Càng tu càng nhẹ chẳng còn ngu.

Ngày 16 tháng 9 năm 1993

5) Hỏi : Có nhiều người thấy Bé lúc này làm việc hơn trước, sợ Bé bệnh và oán trách bạn đạo thì sao ?

Đáp : Thưa, có người tội nghiệp Bé lớn tuổi rồi mà không được nghỉ ngơi, nay đây may đó không lúc nào yên thân cả, phục vụ bạn đạo quá nhiều sợ Bé bệnh, cho nên nóng lòng oán trách những người thiếu tu, cũng nằm trong tình thương, muốn cho Bé được nghỉ ngơi, nhưng vì tình thương thúc đẩy Bé càng ngày càng làm việc nhiều hơn.

Kệ:

Cảm ơn tình bạn muốn đền ơn
Bé khổ nhưng không chớ giận hờn
Sâu rộng tình Trời đang chiếu độ
Bé hành thanh tịnh chuyển tình Trời.

Ngày 17 tháng 9 năm 1993

6) Hỏi : Bé gặp bạn đạo khắp các nơi đều còn thắc mắc, tại sao ?

Đáp : Thưa, bản chất lười biếng của con người vẫn còn thì sự thắc mắc không bao giờ tiêu tan cả. Nếu hành giả chịu thực hành pháp môn đứng đắn thì sẽ không còn thắc mắc và hiểu kì nữa. Muốn gặp Phật Tiên nhưng không chịu dần thân làm Phật làm Tiên thì lúc nào cũng còn phiền trách cả. Muốn trở thành Phật Tiên đều phải hành khổ cả, hòa tan trong khổ cả, hòa tan trong khổ sẽ được dứt khoát và thanh tịnh, chịu thực hành trong khổ thì mới có cơ hội quán thông chính mình hơn. Cho nên Thượng Đế ban cho loài người một cơ thể tự hành cho đến cùng, lúc bệnh không thể tự cứu mới chịu buông bỏ mà ra đi tiến hóa theo trình độ.

Kệ:

Xác thân chuyển hóa trong chằng chịt
Gút mắt trần đầy tự xét ghi
Trần trước không hành nan đạt pháp
Thanh tịnh về không rõ đề thi.

Ngày 18 tháng 9 năm 1993

7) Hỏi : Những người gian tham thì sao ?

Đáp : Thưa, ở đời này những người gian tham ở trường hợp nào cũng lộ tánh tham, tự tạo thành một tập quán không tốt mà không hay, tương lai sẽ triền miên trong khổ của tâm lẫn thân, không thể giàu được, tâm linh nghèo nàn bản thiêu. Cho nên những người sống có trật tự, nhìn mặt đối phương biết tánh tình là vậy.

Kệ:

Chuyện đời loạn động vẫn mê say
Đau khổ triền miên hiện mỗi ngày
Dâm loạn chơn hồn không biết đạo
Dở hay không biết tướng là may.

Luận Đạo III (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Thầy nói chữ văn minh, chữ văn minh có nghĩa là sáng suốt.

Thầy: Văn minh là sáng suốt đó. Sự tác động của mình càng ngày càng sáng suốt càng hiểu rõ hơn, kêu bằng văn minh. Chớ mình không có hành động trong sự tối tăm nữa, trong sự thua lỗ như hồi xưa nói: Ôi! Nhậu vô rồi một con ngỗng, hai miếng gì đó rồi rút cuộc đau gan mình chịu, cái đó thiếu sáng suốt chớ không phải sáng suốt, phải không? Hồi xưa làm khổ cực có tiền không nhậu sao? Làm khổ cực để hưởng chứ! Nhưng mà nó không biết ăn vô là phạm sự chuyển hóa, hóa sanh sanh nhưng mà nó cứ động cố vô thì nó làm hư công chuyện của nó rồi. Chiếc xe nó chở được tấn mà nó chở hai ba tấn xe đó phải gãy, carrosserie¹ hư hết trời. Nó hại nó mà nó không hay, đó là thiếu sáng suốt.

Còn cái ăn này, ăn tu tịnh rồi sáng suốt. Tôi ăn vô tôi cứu độ nó. Tôi ăn vô để nó đồng sống với tôi để chia sẻ sự đau khổ. Sự đau khổ của nó là sự đau khổ của tôi, thấy không? Là con thú nó cũng có mưu sinh, nó cũng muốn sống tiến hóa theo trình độ con người. Bây giờ tôi làm con người, tôi được sáng suốt và trí tuệ tôi được mở rộng tại sao tôi không cứu độ người ta trong lúc tôi ăn nó và tôi đem nó đi lên. Tâm tư tôi không có ăn nó và lợi dụng nó mà tâm tư tôi muốn cứu độ nó để nó qua cái cuộc đau khổ của nó. Bởi vì trước kia nó xấu ngày nay nó mới làm con thú. Con thú để làm gì? Để thực hiện cái hạnh hi sinh vì hồi trước nó ích kỷ, nó xấu, cái gì cũng xấu hết trời không tốt. Bây giờ, nó phải học cái hạnh hi sinh nhập vô cái thể xác của con thú để hi sinh, lập cái hạnh hi sinh. Mà sau cái hi sinh đó nó mới được tướng Thượng đi lên kết tập càng ngày càng sáng. Cái hạnh đó mình đã làm rồi. Trước khi chuyển qua con người thì phải ở nơi con thú rồi, mình đã lập cái hạnh hi sinh rồi. Mà nếu ngày nay mình không tiếp tục hi sinh để càng ngày càng sáng suốt hơn thì mình cũng phải trở lại con đường đó để học lại cái bài lập hạnh hi sinh.

Cho nên, tất cả không phải cái gì kêu bằng hưởng, dúi dất trong định luật hóa hóa sanh sanh, ăn để tiến giải chớ không phải ăn để thụ hưởng, có gì đâu thụ hưởng. Ăn, ngủ, ỉa mà biết cái món đó ngon mà tại sao không giữ được mà phải bài tiết ra, thấy không? Không có gì thụ hưởng hết.

Cho nên mình thấy mình có nhiệm vụ, mình thấy rõ mình có nhiệm vụ trong định luật của hóa hóa sanh sanh nhưng mà giới hạn thôi, làm vừa phải thôi, đừng làm quá. Bởi làm quá trong lúc mình chưa có khả năng làm sao mình làm quá được. Chỉ ông Trời mới làm quá chứ con người không làm quá được. Có khả năng toàn diện người ta mới làm quá được mình chỉ giới hạn mà thôi.

Cho nên, nhiều người ở thế gian cũng ở trong cái cảnh xin tu nhưng mà thiếu tu, miệng nói tu nhưng mà thiếu tu, không thực hành để hiểu, rồi căn cứ tôi đọc hết kinh này tôi thành Phật, đâu có được. Cuốn kinh ông Phật ông nói: Tôi khổ cực như vậy tôi mới được vậy mà anh không khổ cực như vậy làm sao anh được vậy, (Thầy cười) thấy không? Anh học cho hết cuốn kinh đó rồi anh học cái bài đó thôi mà hết cái bài đó anh biết mở chữ đó thôi chớ còn lập hạnh anh đã làm đâu? Chính ông Phật lập hạnh mà anh chưa lập hạnh.

Bạn đạo: Như đọc thơ mà có phải đọc hết thơ nọ thơ kia mới làm thơ.

Thầy: Cho nên người Việt Nam đi tu chùa, tôi nói: Mấy ông đó đi học chữ nho mà thôi hà, học biết chữ nho vậy thôi chứ chưa biết cái kia. Có một số người không có tin nổi cứ giữ khuôn khổ đó làm sao tiến. Sự văn minh của Trời đất thời tiết còn thay đổi mà, văn chương cứ đứng chỗ làm sao được, thấy không? (Thầy cười) Kẹt quá đi!

Bạn đạo: Cái điện là cái gì? Điện có phải là điện không?

Thầy: Điện cũng là điện nhưng mà nó điện naturel. Bây giờ cái tiếng nói anh là điện đó, anh thấy không? Tiếng nói anh phải đi tuần tự nè.

Bạn đạo: Kêu cái fréquence².

Thầy: Có fréquence, một, hai, ba, bốn trong người của anh có nhân điện. Cái nhân điện đó nó mới bảo

¹ Carrosserie: Thùng xe.

² Fréquence: Tần số.

vệ cái hồn. Mà cái nhân điện của anh ly khai bản thể rồi thì cái hồn không có chỗ ở.

Bạn đạo: Nói theo lệ thông thường mà hiểu thì điện là formation³ của cái âm và cái dương, négative⁴ và positive⁵, thể cái điện là cái gì?

Thầy: Điện đó là điện đó, điện là điện. Điện với điện có một thứ hà.

Bạn đạo: Điện điện nó cũng là một cái gì nó có thể gọi là trông thấy được, hay là nhìn thấy được hay là đo thấy được. Chớ còn cái điện thì có khác gì?

Thầy: Không cũng vậy hà. Bởi vì nói cái điện để cho dễ nghe vậy thôi, nó cũng là điện nhưng mà nó nhân điện của bản thể này thôi. Còn thanh khí điện naturel cực kỳ từ bên trên đưa xuống, nó cũng là điện nhưng mà ở giới nhẹ. Nói chữ điện âm thanh nó nhẹ hơn là điện, nó nặng hơn. Thành ra cái điện anh đọc chữ điện nó đi xa, còn điện nó đi xuống.

Bạn đạo: Tức là hai cái khác nhau.

Thầy: Hai cái âm thanh. Bởi vì cái phần thiêng liêng nhẹ.

Bạn đạo: Cái điện ở Trên Trời cho xuống.

Thầy: Là nhẹ.

Bạn đạo: Là điện.

Thầy: Là điện.

Bạn đạo: Còn cái điện như....

Thầy: Điện như điện nhà đèn.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Còn cái kia nó thuộc về phần thanh nhẹ không hà cấu tạo bởi tất cả những sự thanh nhẹ của thanh khí điện từ Tam Thập Tam Thiên chuyển hóa xuống nó là thiên nhiên, sanh diệt tự nó.

Bạn đạo: Có thể giải thích theo khoa học.

Thầy: Khoa học thì cái điện kia nó hít nó rút đi lên. Cho nên mà khi mà anh tu mà có cảm giác cái bộ đầu nó mở rồi đó. Énergie⁶, mình tạm nói vậy là énergie. Còn cái đó nó khác, chúng tôi nói nó thừa tiếp ngay trung tim của anh mở nó chuyển ở đây á mà nó trụ ở chỗ này nó rút, nó rút đi lên rõ ràng, nó chỉ hít đi lên không mà nó không có phóng xuống nữa. Còn điện mới là phóng xuống, còn điện là hít đi lên.

Bạn đạo: Dù sao đi nữa nó vẫn có sự khác biệt điện và điện.

Thầy: Nhưng mà góp lại nó cũng là điện nhưng mà nó điện căn khôn vũ trụ, phải dùng chữ điện cho nó

nhẹ hơn. À! Nhưng mà điện ở thể gian này cấu tạo bởi âm dương vậy đó. Còn cái kia sự thanh không của căn khôn vũ trụ phối hợp cho nó bất diệt, nó cứ luân chuyển, luân chuyển, luân chuyển làm việc mãi làm việc, cái linh động của nó mau hơn điện ở thể gian.

Bạn đạo: Thừa Thầy điện nó không có hình thể.

Thầy: Không có hình thể.

Bạn đạo: Điện nó còn có hình thể.

Thầy: Còn cái kia nó không có hình thể.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ).

Thầy: Cái kia chỉ hút đi lên thôi. Bây giờ anh thấy người ta đi lên cung trăng không? Cái chú đó chú muốn à bay lên chú nhấn cái nó bay tuốt hà. Nó hút lên, thấy không? Cho nên chú cũng không dám cởi cái áo, cởi cái áo nó hút cái xác nó không còn gì hết. Cái điện nó vậy đó nó hút đi lên. Nhưng mà khi mà anh bước ra rồi, phần hồn bước ra rồi, anh thấy anh đi, thấy anh bay, nhờ điện anh mới bay được, không có điện bay không được. Cho nên, phần hồn mình là cái chất đó. Phần hồn của mình là chất đó: bất sanh, bất diệt là vậy, cứ còn hoài hoài, hoài hoài. Còn mình tu về nhà Phật nó là hào quang vô tận. Đó là hào quang vô tận, nó cũng điện hào quang vô tận, đèn điện này nó cũng sáng, cái hào quang cũng sáng, hào quang vô tận.

Bây giờ tìm hào quang trong óc con người tìm ở chỗ nào? Hai người vợ chồng yêu nhau trong đó nó có cái điện nó trau dồi, trau dồi, trau dồi trong lúc nó thâm thúy thương yêu, thương yêu, thương yêu, thương yêu cái đó nó điện đó. Cái đó không có hình dung được. (Thầy cười.) Cái điện á! Nó có cái sáng khoái là cái sự sáng suốt của nó.

Cho nên, bây giờ phải ở trong thực hành mới thấy rõ. Mà vẽ ra hình đồ thể gian thì ra nó phức tạp quá rồi thể gian không biết sao mà rờ, với không tới bởi cái có của y hiện tại y chưa hiểu được làm sao y thấy cái chưa tới. Cho nên, đầu óc con người nó nhiều lắm vô cùng tận. Đó! Bây giờ hôm rày anh qua đây anh nghe xét điện này kia, kia nó đổi cái signe mới trong đầu óc hết rồi, thấy không? Nhưng mà anh vẫn tìm tới được hà đâu có limité⁷ của anh được đâu, đâu có chặn anh được, anh cứ tìm tới anh mới hỏi điện. Còn nếu anh không tìm tới lần sao anh hỏi điện. Thì cái của anh đang đi tới nó đang đi tới đó, rồi sau này nó sẽ đi tới nữa. Rồi sau này anh không hỏi điện anh hỏi định thôi, hỏi một chữ định thầy chùa cũng nhưc đầu. Đại định giới chỗ nào?

⁷ Limité: Hạn chế, giới hạn.

³ Formation: Sự hình thành.

⁴ Négative: Âm.

⁵ Positive: Dương.

⁶ Énergie: Năng lượng.

Cái đó cũng đủ điên đầu. Nhưng mà tu rồi để tới đó, khi mà họ biết hỏi tới cái đó nước miếng nó ngọt lắm rồi, nhẹ nhàng lắm rồi, mây thấy cái điên rút, nó mới nhẹ nhàng, nó không rút lên làm sao có nhẹ nhàng. (Thầy cười.)

Cho nên, bây giờ anh limité trong này cho đầu đó nó xong rồi nó mới hội tụ lên nó cũng như trái banh ballon⁸ con nít chơi thả cái nó rút đi lên, thả ra tự nó bay cao lên, rồi mới thấy đó là cái hồn đó. Khinh khí cầu đó nó còn bay như vậy còn khinh khí cầu của mình sao? Còn nhẹ gấp triệu lần cái đó. Rồi nói chung quy nó cũng là điện nhưng mà điên cái lớp nó ở trên còn điện là chuyện hút ở thế gian. Giật cái chết người ta là điện.

Bạn đạo: Nhưng mà không có cái gì để giải thích về cái chữ điên. Nó là vô hình, vô sắc.

Thầy: Vô sắc về phần hồn. Về phần hồn tới bây giờ cũng chưa giải thích được. Nhưng mà trong thực hành tự mình giải thích được bởi vì mình đi tới đó rồi. Như người ta nói Jesus Christ có nhưng mà mấy ai thấy được. Những người thấy được họ mới xác nhận Jesus Christ còn sống, không nên hỗn với Ngài. Người ta chỉ biết nói bao nhiêu đó thôi. Phải hết sức thương yêu Ngài là thương yêu mình. Người ta chỉ biết nói bao nhiêu đó thôi, thấy không? Bởi vì người ta được hưởng cái chỗ đó, người ta đã hưởng cái hào quang của Ngài. Người ta được cái sức hút của Ngài đưa tới nhẹ nhàng.

Bạn đạo: Thưa Thầy có cái ấy giữa đạo Phật và đạo Thiên Chúa hình như nó có những sự khác biệt. Ông Phật ông bảo ông cũng là người thường có phải không? Ông có thể nói ông cũng là một người thường cũng như mọi chúng sinh, cũng có hi, nộ, ái, lạc cũng có thể nhưng mà ông biết tu ông mới thành Phật. Nếu ai cũng tu như ông thì người nào cũng thành Phật, có phải không Thầy? Đức Chúa Jesus ở trong đạo Giato thì nói Đức Chúa Jesus là người Trời phái xuống mà do y như một cái người mà ở thiên thần phái xuống tu, thiên thần phái xuống bằng thể xác ngoài ra Ngài còn những cái gì nữa? Thì Thầy thấy hai cái lập luận như thế....

Thầy: Lập luận như thế. Nếu Ngài là thể xác luân hồi xuống thế gian một cách rất dễ dãi như vậy, thấy không? Mà để cứu sinh thì lúc nào Ngài cũng thể xuất hiện ở thành phố Montreal cũng được vậy cần gì nhà thờ, phải không? Ngài có thể xuống bất cứ lúc nào bởi vì Ngài là quyền năng nếu mà nói như vậy thì lúc nào Ngài cũng xuống với con Ngài.

Tại sao Ngài không xuống? Không cho hiện ra trước mắt cho mọi người thấy? Mà trong lúc mọi người đang kính thờ Ngài, tại sao?

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Montreal ngày 21/01/1980)

⁸ Ballon: Quả bóng.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 13 tháng 10 năm 1973

Thuận tiên thiên đang đạt pháp quang
Tình thương lai láng chuyển xoay bàn
Cao siêu không động là chơn chánh
Giải thoát loạn mê ngộ pháp tràng

Diễn thanh khai triển mở đàn
Sáng soi tâm trạng dẹp màn u minh
Bên trên có sẵn thiên tình
Thế gian có sẵn thân hình mến yêu
Dầy công khai thác diệu điều
Công minh sáng suốt tự điều tiến thân
Hồn thời siêu diệu hợp phân
Vía thời tương ứng chuyên cần luyện tu
Pháp môn chẳng phải ngục tù
Thiên tình cởi mở vượt mù trở minh
Xét xem thế sự nhơn tình
Tham lam chặm tiến cho mình là hay
Tạo duyên tạo phước hằng ngày
Khổ rồi lại khổ tự đây lấy ta
Tránh đua xây cất căn nhà
Nguy nga ngoạn mục tâm tà lớn hơn
Tham lam đen tối quy hờn
Mong sao được sống tạo đồn hát ca
Muốn cho thiên hạ theo đà
Do mình vạch sẵn có ta không người
Thâm tình tạo hóa vẫn tươi
Có ai tạo được nụ cười hóa công?

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Năm Mươi Bốn

ĐẠO ĐỊA NGỤC A TÌ

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 26 tháng 4 năm Mậu Ngọ (1978)

Thơ

*Loan môn văn khóa hưởng kinh thanh
Hoán tình thương sinh khí thị danh
Đại hạ cao lâu tần kiến lập
Bách niên khứ xứ tại thổ thành.*

Dịch

Chiều xuống cửa thiền vắng tiếng kinh
Trần gian thức tỉnh bỏ công danh
Lầu cao nhà lớn xây cho lắm
Già thác cũng về ở mã xanh.

Tế Phật: Phía trước Thánh Hiền Đường mới xây cất một tòa lầu lớn, người thời nay có diễm phúc nên đều được ở trên không trung, nhưng “*tâm an*” bao giờ cũng hơn “*cư an*”. Tâm nếu như không an định mà ở lầu cao cũng chưa kể là được hưởng phúc lộc. Đời quý nhứt là tâm an, bởi lẽ tâm không an thì dù có ở nơi cung vàng điện ngọc cũng vẫn cảm thấy bất an chẳng có chi là sung sướng cả.

Dương Sinh: Ân sư nói rất chí lý.

Tế Phật: Mau lên đài sen, chuẩn bị đạo âm ty.

Dương Sinh: Con đã sửa soạn xong, mời ân sư lên đường.....

Tế Phật: Đã tới, Dương Sinh xuống đài sen.

Dương Sinh: Con xuống rồi, bữa nay mình tới chốn nào đây?

Tế Phật: Bữa nay mình đạo Đại Địa Ngục A Tì.

Dương Sinh: Người đời nay rất sợ Ngục A Tì, xin thầy dẫn con đi thăm ngục khác.

Tế Phật: Con đừng hãi, đã có ta bên cạnh một chút cũng đừng lo. Nếu như tâm con kinh hoàng, ta ban cho con một viên thuốc “*định thần*” này, uống mau đi rồi theo ta.

Dương Sinh: Đa tạ ân sư đã ban cho con thuốc tiên, uống xong tâm trí cảm thấy yên định lạ thường. Phía trước Ngục Quan đã tới nghinh tiếp chúng ta.

Ngục Quan: Hoan nghênh Phật Sống Tế Công cùng Dương Thiện Sinh đã thân hành tới chỉ dạy. Bản ngục là Địa Ngục A Tì thuộc quyền cai quản của Đệ Cửu Điện, hoan nghênh nhị vị tới tham quan.

Dương Sinh: Cảm tạ sự thành tâm thiện chí của Ngục Quan. Thưa tại sao khuôn viên của Địa Ngục A Tì lại rộng lớn quá thế này?

Ngục Quan: Địa Ngục A Tì giống như cái mũi của người ta lớn mà không lớn nhưng lại có thể xuyên qua khắp thân mình, vì là đường dẫn khí hô hấp cho nên kẻ bị giam tại Địa Ngục A Tì đều là thứ quý tội ác ngập Trời.

Dương Sinh: Con không dám thăm cái động lớn phía trước, bên trong tối om, đen nghịt, chỉ nghe tiếng kêu la rùng rợn cùng tiếng nước nóng sôi sục, hẳn là tội hồn đang bị nhận chìm trong đó?

Ngục Quan: Những kẻ ở trong động toàn là tội hồn, ngục này có cả thấy 18 tầng, trong ngục cấm đầy chông sắt nhọn hoắt cùng ngập đầy nước sôi. Tội hồn bị Tướng Quân lấy đinh ba đẩy vào cùng bị lòng đất hút mạnh nên chỉ còn kịp nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, ngưng một lát, kể đó gào thét không nguôi. Trong ngục bàn tay giơ lên không nhìn thấy năm ngón, kẻ bị hành hình ở bên trong vô cùng thống khổ, có thể nói hình phạt này là hình phạt vô cùng đau đớn.

Dương Sinh: Thường nghe nói người đời rất sợ Ngục A Tì là bởi lý do nào?

Ngục Quan: Kẻ bị đày xuống Ngục A Tì, phần lớn đều không được siêu sinh, giống như bị tòa án ở dương gian kết án chung thân khổ sai vậy.

Dương Sinh: Ngục Quan có thể dẫn vài tội hồn ra đây để thăm vấn lấy cung không?

Ngục Quan: Vì quý Đường phụng chỉ viết sách Địa Ngục Du Ký, nên Minh Vương đã ra lệnh cho chúng tôi được phép đem vài tội hồn ra để làm bằng chứng thôi, còn bình thường những kẻ đã bị đày tại Địa Ngục A Tì không bao giờ được thả ra. Dương sinh hãy nhìn tôi dùng phép lạ..... phóng luồng ánh sáng cực lớn vào trong ngục tức thì toàn bộ khí giới hành hình tội nhân ngưng hoạt động. Tướng Quân mau kéo cổ vài tội hồn ra.

Tướng Quân: Xin tuân lệnh.... đã kéo được tội hồn ra.

Dương Sinh: Thân thể tội hồn bị hành hạ bấy nhầy, nát như tương, máu me đầm đìa, hai tròng mắt lồi ra, không còn nhận ra hình dáng con người, thật là đáng thương.

Tế Phật: Đề ta tạm thi thổ pháp lực cho thần trí bọn họ tỉnh lại, giảm bớt sự đau đớn của xác thân để họ dễ bề thuật lại những hành vi phạm tội.

Dương Sinh: Diệu pháp của ân sư thật quả vô biên, thân thể tội hồn mười phần nát bấy đã hàn gắn lại được hình người tới bảy phần, chỉ còn ba phần là giống quỷ, không hiểu tại sao?

Ngục Quan: Đây là hai vị đại sư, bọn mi mau thuật lại những hành vi ác độc lúc còn tại thế để khuyên răn người đời.

Tội Hồn: Tôi lúc sống phạm vào tội bất hiếu, bình thường chỉ ham chơi bởi không chịu làm việc, những khi ngửa tay xin tiền mà không được thì ngoác mồm chửi cha mắng mẹ, có khi còn tay đánh chân đá, lúc sống không chịu giữ đạo hiếu, sau khi chết bị chịu tất cả những hình phạt ở các ngục khác xong còn bị chuyển tới đày tại Ngục A Tì vĩnh viễn không được siêu sinh. Kính mong hai vị đại sư thương tình xin giùm cho tôi được thoát khỏi ngục A Tì, đầu thai làm kiếp trâu chó tôi cũng vui lòng, bởi vì ở đây quá đỗi thống khổ.

Tế Phật: Trăm đức thiện, đức hiếu đứng đầu, đã không biết phụng dưỡng lại còn đánh đập cha mẹ, tội ác thật quá lớn. Tội bất hiếu luật ở âm phủ không tha, ta không có cách nào cả.

Ngục Quan: Đời có lắm kẻ vì tư dục hôn nhân, vì tư lợi tiền tài mà phản bội cha mẹ, những kẻ bất hiếu đó nếu như không sớm hối cải, sau khi chết

chắc chắn sẽ bị đày xuống Ngục A Tì. Tội hồn thứ hai hãy mau cung khai.

Tội Hồn: Tôi lúc sống tham dâm hiếu sắc, nhiều lần cưỡng dâm con gái nhà lành, dụ dỗ kết thân với quả phụ cùng nhận trẻ gái mồ côi làm con nuôi để giờ trò ám muội. Tôi nghĩ rằng làm như vậy là được tận hưởng hạnh phúc ở cõi đời, nào ngờ sau khi chết phải chịu lãnh đủ mọi hình phạt đau đớn, thống khổ. Cuối cùng tôi còn bị phán đày tại ngục A Tì này vĩnh viễn không được siêu sinh. Kính mong sư phụ cứu mạng tôi, nếu như tôi thoát khỏi được cảnh khổ đau này nguyện làm thân chó ngựa của ngài.

Tế Phật: Ta không cần dùng tới chó ngựa. Lúc sống hiếu sắc tham dâm, không đi đường ngay lối thẳng, muôn tội ác tội dâm đứng hàng đầu, đã bị đàyọa tại Ngục A Tì còn hối hận được sao!

Ngục Quan: Tội hồn thứ ba, hãy mau thuật lại những hành vi đen tối lúc sinh tiền.

Tội Hồn: Tôi lúc sống chuyên môn chế thực phẩm, thuốc thang rượu chè giả tạo như thuốc tây, rượu tây, rượu ta, nước tương v.v... để kiếm lời thật nhiều. Vì tham làm giàu một cách thất nhân, thất đức như vậy cho nên sau khi chết bị đày tại ngục A Tì. Kính mong Phật Sống Tế Công xin với Diêm Vương để Diêm Vương xá tội cho tôi, kiếp sau được lên làm người tôi hứa sẽ an phận giữ mình, kiếm tiền một cách có lương tâm.

Tế Phật: Chế rượu, thuốc giả mạo, tội ác quá lớn, không nghĩ gì tới đạo đức, mạng sống con người, thử hỏi nuốt những thứ đó vào bụng có khác gì uống thuốc độc, người mất hết lương tri, hại người quá nhiều. Xử đày người tại Ngục A Tì uống nước đất đen để giải độc, mùi vị ra sao mi tự hiểu biết, còn ta hoàn toàn bất lực.

Ngục Quan: Tội hồn thứ tư hãy mau thuật lại những hành vi ác độc lúc còn tại thế.

Tội Hồn: Lúc sống tôi chuyên nghề buôn lậu, hút á phiện chích ma túy, sau vì xài tốn quá nhiều tiền tôi buôn lậu luôn cả mấy thứ này, thành một đời hại quá nhiều người. Sau khi chết Diêm Vương cả giận phán đày tôi vĩnh viễn tại địa ngục A Tì. Ở đây hằng ngày chịu thống khổ quá đỗi, hối hận lúc sống đã phạm vào tội ác quá lớn, hiện tại vô phương cứu chữa.

Tế Phật: Buôn lậu là đã phản bội luật pháp quốc gia, lại còn buôn lậu cả ma túy để làm hại đồng bào, luật dương thế chẳng tha, luật âm phủ không cứu. Phạm tại thế buôn lậu cùng nghiện ngập buôn bán ma túy tội thật quá lớn, những kẻ phạm phải tội này hãy mau mau buông dao đồ tể, làm lại cuộc đời, nếu

như ngoan cố sau khi chết chắc chắn sau khi chết sẽ bị đày xuống Ngục A Tì muôn ngàn năm chẳng thể siêu sinh.

Ngục Quan: Bốn tội hồn cung khai đã xong, hy vọng người đời sau khi đọc xong sách Địa Ngục Du Ký, những ai trước đây đã trót phạm phải lỗi lầm, từ nay nếu như biết ăn năn hối cải, ta sẽ sẵn sàng tha thứ, hy vọng người đời mau mau quay đầu thức tỉnh, chớ có tham lợi lộc nhất thời mà bị sa vào đường cùng ngõ cụt.

Tế Phạt: Thời giờ đã trễ, chúng ta chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Xin cáo từ Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân. Cảm tạ sự tiếp đãi nồng hậu.

Ngục Quan: Lệnh cho các Tướng Quân hàng ngũ chỉnh tề đưa tiễn.

Tế Phạt: Dương Sinh mau lên đài sen.

Dương Sinh: Thưa con đã sẵn sàng, mời ân sư trở lại Thánh Hiền Đường....

Tế Phạt: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

